

Velkommen til Danmark

Det regnede på denne sidste dag i april 1908.³¹ For en forårsdag at være var vejret ikke særlig koldt, men varmt var det heller ikke. Aleksej – som senere blev kendt under navnet Bulotti – stod på dækket på færgen fra Malmö og skutede sig i sin mørke overfrakke. De folk, der stod omkring ham, kunne ikke lade være med at bemærke ham. Også selvom han ikke var særligt høj. For Aleksej var en mand, som var omhyggelig med at se ordentlig ud. Hans fyldige overskæg og lille fipskæg var velplejet. Om halsen bar han et rødt halstørklæde, hvori der sad en fin stjerneformet slipsenål med en rød sten.³² Ved sin side havde han en enkelt hvidgullig kurvekuffert. På låget var kufferten dekoreret med stjerner.³³ Måske var det en tilfældighed med de stjerner. Måske var det ikke. På rejse var han helt bestemt. Hvorfra han kom, holdt han for sig selv, hvis nogen spurgte. Hvor han var på vej hen, var han mere åbenhjertig omkring. København var ikke endemålet, han ville videre. Til London, Paris. Amerika. Helsinki havde han allerede set. For ikke

at glemme Stockholm. Disse to byer var små i sammenligning med en metropol som Sankt Petersborg i det land, han kom fra. Men de var trin på en stige til et bedre liv. Det liv, han ville skabe for sig selv og skrive til dem derhjemme om.

I europæisk sammenhæng var København i 1908 en lille hovedstad. Londons befolkning var allerede pænt over 6,5 millioner, Paris over 2,7 millioner. I København boede der kun 445.042.³⁴ Men som andre europæiske storbyer var København larmende, støvet, beskidt. Stanken var allerede kraftig, når man sejlede ind i byens havn. Udover plimsollere og robåde var havnen fuld af kuttere, færger og fragtskibe, hvorfra sort røg fra det brændende kul pulsede igennem skorstene og gjorde himlen mørkegrå. Jo længere man kom ind i havnen, jo mere tåget blev der af røg. Jo mere larmende blev der. Skibenes motorer, med deres tandhjul og krumtappe og cylindere brummede langs kajen og ude på vandet. Aleksej satte sine pincenez på næsen og gav sig til at skrive i sin lille notesbog.³⁵ Det tog alligevel tid for færgen at lægge til, og for de passagerer, som havde set kære og elskede på kajen, vinket og kaldt, gjaldt det om at komme først fra borde. Aleksej havde ikke travlt. Der var ingen, der ventede på ham. Han kendte intet til byen.

Det er i hvert fald én udlægning af historien: at Aleksej ikke kendte nogen. En anden udlægning, baseret på det netværk af personer, han enten boede hos, fik hjælp af og som i sidste ende bistod ham, da han begik ikke bare én, men to voldsomme forbrydelser, tyder på noget andet. Også selvom ingen af dem gjorde noget ud af at fortælle, at de kendte ham på forhånd. At indvandre til et andet land er ikke uden risiko for et menneske, der hverken har venner eller bare løse kontakter, som kan hjælpe én. Man bliver alt for nemt offer for udnyttelse, menneskehandel, voldtægt, røveri. Og et ukendt, men aldeles ikke ubetydeligt antal mennesker fra det store russiske imperium havde slået sig ned i København, inden Aleksej ankom. De banede vejen for hinanden, skrev til folk derhjemme og fortalte om, hvor godt det gik dem i den lille hovedstad mod vest. Der var fred, og man kunne få arbejde. Man kunne altid starte med at bo hos de landsmænd, som drev små pensionater, for ikke at forglemme dem, der havde lokket én til. Dette gjaldt nok også for Aleksej.

Et hus helt udenfor civilisationen

To adresser blev vigtige for Aleksejs første færd i København – den ene mere skummel end den anden.

Den første af adresserne dukker op i det allerførste skriftlige bevis på Aleksejs ankomst i København. Den 9. maj bliver han nævnt i fæstekontoret Hagers protokol over mænd, der havde søgt fæstemændens hjælp til at finde et arbejde. Aleksej blev registreret under navnet Wasilij Karasow og hans adresse som Prinsessegade 25.³⁶ Her medgav han også senere, at han havde boet et par uger i maj; andre mente, at det kunne have været i slutningen af april eller starten af maj. Et rart sted var huset ikke. Det lå på Christianshavn og blev et halvt år senere kendt i hele landet for et forfærdeligt mord. En 60-årig kvinde og hendes 50-årige stedsøn,³⁷ som boede på adressen, var begge kendt for at drikke tæt og for at slås både tidligt og sent. En dag i oktober 1908 gik det helt galt. Stedsønnen slog først den gamle i gulvet med en tjæretamp, hvorefter han sparkede og bankede hende ihjel med sine træsko. Mordets voldsomhed fik en journalist fra avisen *Social-Demokraten for Randers og Omegn* til at lægge vejen forbi adressen for at undersøge, hvad det var for omgivelser, der kunne udklække en sådan forbrydelse.³⁸ Beskrivelsen af adressen i ”storbyens allermørkeste dyb” vakte sikkert både forfærdelse og kvalme hos de fleste læsere.

I nogle af hovedstadens kvarterer, skrev journalisten, boede mennesker langt værre end bondens dyr, men Prinsessegade slog selv denne elendighed. I gaden og i dette hus var man helt udenfor civilisationen. Allerede ude fra gaden var bindingsværkshuset ussel og skummelt at se på med sin mælketoddycafe og marskandiserforretning i stueetagen. Værre blev det, når man bevægede sig ind i gården bag forhuset, hvor der lå to baghuse, også af bindingsværk, kun adskilt af en smal rende. Husene så meget forsømte ud, murværket var fuldt af huller. Der var ikke et eneste vinduesglas, der var helt; hullerne var fyldt ud med gamle klude og aviser. En lille dreng og hans mor, begge i laset tøj, fortalte, at der i hvert af disse gamle huse var ti rum, hver forsynet med et køkken, som man kunne leje for fire-fem kroner om måneden. I selve smøgen stank der voldsomt, for al affald, inklusive natpotternes indhold, blev

Prinsessegade 25, ca. 1899.
Det var i denne skumle bag-
gård og i dette forfaldne hus,
at Aleksej boede sin første tid
i København.

efterladt dér. Indeni det hus, hvor mordet var blevet begået, lå der menneskeafføring på trappen. Både gelænder og enkelte trin manglede, for når beboerne ikke havde andet at komme i kakkellovnen, og kulden blev for hård, var det husets interiør, der måtte holde for. Stanken i opgangen blev kun værre, jo længere man bevægede sig op i bygningen. En bunke af halvåbne konservesdåser med hummer lå i et af de små køkkener, som beboerne deltes om. Der var nok tale om rester fra et tyvetogt, der var blevet efterladt i hast. Stanken af rådden fisk blandede sig med dunsten af lort og skidt. At kalde rummet for et køkken var i øvrigt en overdrivelse. Der var ikke noget komfur, men blot et par mursten med forkullet træ ovenpå.

Christian Magnus Emil Wichmann og hans stedmor, Natalie Nickolin Rönnenkampf Buch, boede i et lille kammer helt oppe under taget. Nu lå stedmorens nøgne lig på nogle pjalter i en trækasse i et hjørne. Huden var sort, armene magre. Af møbler var der næsten intet. Udover kassen, som liget lå i, var der et bord, en stol og et fad, der blev brugt til toiletmøbel. Alt var dækket af et tykt lag snavs. Når de to beboere havde haft brug for at forrette deres nødtørft, havde de gjort det i et hjørne. Hér kravlede der nu maddiker rundt i efterladt afføring. Både morderen og den afdøde stedmor havde siddet i fængsel et par år tidligere. Natalie lige nede af vejen i Kvindefængslet på Christianshavn. Christian var blevet spærret inde i Vridsløselille.³⁹ Straffen fik de for det seksuelle forhold, de havde haft til hinanden. Allerede dengang havde Christian været voldelig mod Natalie, og samlejerne var sket på hans "indtrængende Opfordringer".⁴⁰ Naboerne i Prinsessegade havde da

